

Іван Сміян

*У темні часи добре
видно світлих людей
Е.М. Ремарк*

*Добрая память - это молитва
благодарственная*

Віра Стеценко

Иннокентий Анненский
Моя звезда

Среди миров, в мерцании светил,
Одной звезды я повторяю имя...
Не потому, чтоб я Её любил,
А потому, что я томлюсь с другими.

Если мне на сердце тяжело,
А у Нее одной ищу ответа,
Не потому, что от Нее светло,
А потому, что с Ней не надо света!

ВІРА СТЕЦЕНКО

Віра Стеценко... Педіатр вищої категорії, кандидат медичних наук по спеціальності «Педіатрія», доцент з педіатрії, активний вболівальник за долю, за життя найбільш вразливого прошарку дитинства – недоношених діток. З першого дня своєї фахової діяльності і до останнього дня життя, Віра Василівна Стеценко сприяла фізичному і психо-моторному становленню немовлят, недоношених немовлят... Її енергія, завзяття, сумління, добросерддя сприяли не одному десятку, а то і сотням недоношених новонароджених увійти в колію звичайного життя здорової людини. У Віри Василівни серце – це море...

Серце – море, пісня – хвиля.

У негоду плещуть хвилі,

У негоду пісні ллються:

Б'ється серце, море б'ється...

Серце – море. Тільки буря,

Як із моря, з серця може

Буйно викинуть на берег

Повну сили індивіда.

Василь Симоненко

Віра Василівна була не лише взірцем в роботі відділення для недоношених дітей обласної клінічної дитячої лікарні, а й кафедри педіатрії Тернопільського державного медичного університету. Її науково-дослідницькі пошуки всі роки були спрямовані на ефективне оздоровлення недоношених немовлят, на попередження недоношеності... Вона ніколи не сходила з обраного шляху. Разом з тим, Віра Василівна, в своїй нелегкій праці була еталоном скромності, ніколи не пнулася до сонця, як і червона калина Івана Франка.

Червона калина, чого в лузі гнешся?
Чого в лузі гнешся?
Чи світла не любиш, до сонця не пнешся?
До сонця не пнешся?

Чи жаль тобі цвіту на радощі світу?
На радощі світу?
Чи бурі боїшся, чи грому з блакиту?
Чи грому з блакиту?

Не жаль мені цвіту, не страшно і грому
Не страшно і грому.
І світло люблю я, купаюся в ньому,
Купаюся в ньому.

Та вгору не пнуса, бо сили не маю,
Бо сили не маю.
Червоні ягідки додолу схиляю,
Додолу схиляю.

Я вгору не пнуса, я дубам не пара,
Я дубам не пара:
Та ти мене, дубе, отінив, як хмара.
Отінив, як хмара.

Віра Василівна знаходила час на в с е... За рідким виключенням, мої учні – це жінки. І я їм говорив, що народження дитини є найбільшим досягненням жінки, досягненням, яке первершує всі дисертації разом узяті... Я думаю, що Віра Василівна розуміла це й без мене, вона народила чудову красуню-доню, та сина-богатиря. Не лише народила, а й виховала їх у любові до близьких, у любові до своєї Батьківщини... А її любов до своїх діток та онуків не мала меж. Навіть слова Михайла Лермонтова не можуть вимловити всю глибину почуттів МАМИ ВІРИ до своїх діток, БАБУСИ ВІРИ до своїх онуків:

РЕБЕНКУ

О грезах юности томим воспоминаньем,
С отрадой тайной и тайным содроганьем,
Прекрасное дитя, я на тебя смотрю...
О, если б знало ты, как я тебя люблю!
Как милы мне твои улыбки молодые,
И быстрые глаза, и кудри золотые,
И звонкий голос! – Не правда ль, говорят,
Ты на нее похож? Увы! Года летят...

Я на своєму тривалому, багатому на спілкування з різними людьми життєвому шляху, жодного разу не зустрічав такого стабільного та тривалого кохання й дружби жінки і чоловіка, які спостерігав між Вірою та її чоловіком Юрою. Я бачив завжди їх разом: на шляху на роботу та з роботи, в потязі чи машині на науковий форум, в тому числі і на педіатричний, на вечеринках, на святкових зустрічах, на прогулянках зі своїми дітьми і внуками... Весела вдача і Віри, і Юри завжди доповнювали один другого та вносили різноманіття в товариство. Про кохання та дружбу чоловіка і жінки написано багато, занадто багато... Але є кохання, як в Ромео і Джульєти – блискавка; а у Віри та Юри було і залишиться навічно кохання постійного яскраво горящого Сонця та заспокійливого, умиротворчого сіяння Місяця...

...Пускай же солнца ясный лик

Отныне радостью блистает,

И облачком зефир играет,

И тихо зыблется тростник.

А. Пушкин

Віра Василівна любила людей, Віра Василівна була разом з ними і в радостях і печалях, це відчули на собі не лише її друзі... Вона завжди несла з собою тепло і добро... Це відчув і я – «вічний революціонер».

Як?! Сонця теплого нема?
Нема квіток? Немає літа?
Так чим же так моя душа зогріта,
Коли навколо холод і зима?

Ридання вітру... блиск снігів...
Але ж я чув пташині звуки
І бачив, як гойдались луки,
І чув, як темний гай шумів.

Ах! То був сон? То ти вві сні
Мені казки ясні шептала
І над снігами розсипала
Квітки, проміння і пісні.

Олександр Олесь

Я плачу і згадую тривале особисте спілкування з Вірою Василівною Стеценко – Людиною, Лікарем, Науковцем, взірцевим Сім'янином! І насамкінець, дозволю собі від імені Юрія Рудяка навести слова Олександра Олеся

Спи моя милая, спи моя любая,
Спи, - мої думи не сплять:
Всю ніч безкраїми анголів зграями
Тихо до тебе летять.

Та несе квіти веснянії, пишнії,
Друга - чуть-чуть співа,
Третя розказує казки розкішнії,
Казками сон повіва.

Одна лиш думонька, чимось засмучена,
Каже до болю в журбі,
Як моє серденько, стомлене, змучене,
В тузі болить по тобі.

Спи моє золото, спи моє серденько,
Спи, - я за тебе не сплю:
В ніченьку літнюю, срібно-блакитну
Пісню складаю своєю.

Багаторічний керівник клінікою дитячих хвороб, в якій все життя працювала Віра Василівна, багаторічний ректор медичного інституту (академії, університету), якому Віра Стеценко присвятила все своє життя

Іван Сміян

